



ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 14. SZÁM, 2008. MÁJ. 4

Kedves Testvéreim!

Ma Isten gondviseléséről, kiválasztó és megtartó kegyelméről szeretnék beszélni. Mindnyájan tudjuk a Biblia alapján, hogy Noé és családja volt az egyetlen, akik túléltek az Isten által a földre bocsátott özönvizet. Talán még fülünkbe cseng a teremtéstörténet 2. napjának eseménye: „Azután ezt mondta Isten: legyen boltozat a vizek között, hogy elválassza egymástól a vizeket.” (1Móz

csak gonosz, megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön, és megszomorodott szívében. Azért ezt mondta az Úr: Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem; az emberrel együtt az állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy alkotam őket. De Nőé kegyelmet talált az Úr előtt.” (1Móz 6,5–8)

Az ember tehát a gyökereiben vált gonosszá. A vezérlőközpontja, a szíve romlott el. A szív ugyanis az a központ,

*Hit által kapott kijelentést Nőé azokról a dolgokról,
amelyek még nem voltak láthatók,
és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére.
E hite által ítélte el a világot,
és a hitből való igazság örökösévé lett.*

Zsid 11,7

1,6) Ezt az életet óvó boltozatot Isten eltávolította és a hatalmas összefüggő víztömeg elpusztított mindent és mindenkit, akiben benne volt az élet lehelete (1Móz 7,22).

Hogy hol van a világot elpusztító özönvízben a gondviselés és a megtartó kegyelem? Vissza kell lépnünk egy lépést és tegyük fel azt a kérdést, hogy Isten miért törölte el az egész addigi világot? A Szentírás világosan fogalmaz: „Amikor látta az Úr, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül

ahol a döntések születnek. Mivel tehát a belső elromlott, az egész ember elromlott. Semmi jó nem tudott tőle származni. Vágyai, szándékai nem voltak méltók az Isten képére teremtett emberhez, sőt bűnt, bajt, átkot szültek. Olyanok lettek, mint a megízeltlenedett só (Mt 5,13). Ahelyett, hogy a földet vonták volna uralmuk alá, az Ige szerint erőszakosság uralkodott, tehát egymás felett akartak zsarnokoskodni. A jog többé nem volt érvényben, és az volt legfelül, aki a legerősebb és a leghatalmasabb volt. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek (Lk 17,27 vö. Mt 24,38), és ebbe a minden-

napi életbe Isten már nem fért bele. Nemrég hallottam a Rómeó és Júlia című musical slágerét, amely szerintem mai módon fejezi ki azt, amit a Biblia úgy fejez ki, hogy elromlott az ember. A szöveg talán még nem lépi túl azt az esztétikai határt, hogy idézni lehessen istentiszteleten. „Mámort hoz és kéjjel kínál Minden száj és bájos szempár! Csók ha csattan, láb ha röppen, Nadrág csusszan, ágyú dörren. Éljen csak, ahogy jobban esik, az sem baj, ha el is lesik... Tedd azt, ami kéjhez vezet, Bizsergesd a tested-lelked! Mámort kínál minden bájos szempár. Éljen, ahogy jól esik, nem baj, he meglesik, Tedd, ami élvezet!”

A mai világ szlogenje: Mindent próbálj ki, hiszen csak így tudod meg, hogy mi az, ami után vágyasz, ami számodra élvezetet nyújt. Éljen gyorsan és minél többet, hiszen a világ egy nagy piac, ami minden igényt ki tud elégíteni.

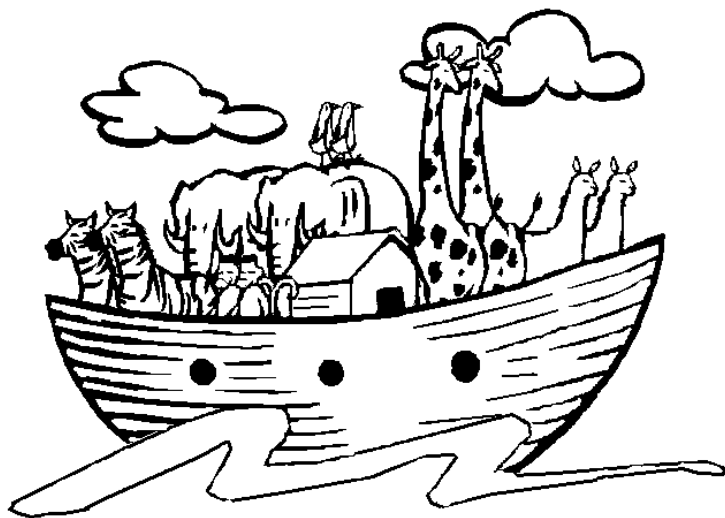
Ennyi csak az ember? Egy ösztön lény? A keresztyén ember tudja, hogy Pállal szólva: „Minden szabad nekem, de nem

minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává.” (1Kor 6,12)

A mai Igében egy hatalmas evangélium van. Ebben a gonosz világban volt egy olyan ember, aki felett nem a bűn uralkodott, hanem „Istennel járt” (9. v.). Fontosak voltak számára az Úr dolgai, örizte családjában azok tisztaságát. Őt Isten megmentette.

Nóénak, annak ellenére, hogy abban a világban élt, amelyben kortársai, nem tompult el a füle a nagy ricsajban. Ahol egyesek egymást túlkiabálva kínálták a különbnél külön élvezeteket, ő képes volt meghallani a halk és szelíd szót. És ez a halk és szelíd szó most azt mondta neki, hogy építsen bárkát.

Semmi jel nem mutatott arra, hogy valami katasztrófa közeleg. Valószínűleg sokan gúnyolták, mert a józan emberi logikával teljesen ellentétes cselekedet volt ez. Nőé azonban a hite által komolyan vette azt, amit Isten mondott, komolyan vette Isten előre meghirdetett ítéletét,



és míg mások ettek, ittak, házasodtak, ő ácsolta a bárkát aszerint az útmutatás szerint, ahogyan azt Isten meghagyta.

Mikor elkészült a bárka, bevonult, vagy inkább beköltözött az egész családjával és minden élőlényvel, hiszen elég hosszú időt kellett eltölteniük a bárkában. A bárka volt az egyetlen hely, ahol életben lehetett maradni. Aki és ami a bárkán kívül volt, legyen az ember vagy állat, mind elpusztult. Megmaradás csak az életmentő bárkában volt lehetséges. Ez volt a régi világból az egyetlen, amit Isten meg akart menteni. Kívül pusztított a halál, belül viszont élet volt.

Nem biztos, hogy mindig harmónia uralkodott a bárkában. Valószínű, hogy ahol nyolc ember volt összezárva hosszú időre, ott lehettek súrlódások, veszekedések, adódhattak félreértések. Mégis ez volt az Isten által kijelölt hely a megtartásra.

Hogy mennyire az életben maradás helye volt a bárka, azt a héber eredetiben előforduló kifejezés is mutatja. Más helyen azt a kosarat jelenti, amelyben Mózeset kitették a sás közé. Mindkét esetben a halálos veszedelemből az életre mentő hajóról van szó.

Nem véletlen, testvéreim, hogy az egyház szimbóluma is a bárka. Itt is az élet haláltól való megmentése a cél. Az, aki be van oltva Krisztusba, az Ő egyházának tagja, azon nem fog a halál. Az egyház a hívők közössége. Olyan emberek alkotják, akik – Nőéhez hasonlóan – képesek voltak meghallani a világ sokféle hangja közt azt a halk és szelíd hangot, amely által hitre jutottak, amely által hitre jutottunk.

Számomra ez a gyülekezet is a megtartatás szimbóluma. Nemcsak a hit, az Istenhez való kötődés záloga, hanem nyelvünkhöz, a magyarságunkhoz való kötődés záloga is. Ebben van az identitásunk. A reformáció mutatott rá arra, hogy milyen fontos az, hogy anyanyelvünkön dicsérhessük Istent, hogy anyanyelvünkön tarthassunk istentiszteletet. Mind a kettő fontos ahhoz, hogy önmagunkkal azonosak tudjunk lenni. Az is, hogy Istenhez tartozunk, az is, hogy magyarul köszönjük meg Neki az Ő áldásait, és magyarul kérjük el az életben maradásunkhoz fontos vezetést.

Ennek a két értéknek a kapcsolatát Wass Albert fogalmazza meg gyönyörűen a Hontalanság hitvallása című versében:

*“Hontalan vagyok
de vallom rendületlenül, hogy Ő az út s
az élet
és maradok ez úton, míg csak élek
töretlen hittel ember és magyar.”*

Szeretném pár pontban összefoglalni a mai üzenetet:

1. Isten szól. Sok a külső zaj, ami miatt nehéz meghallani a hangját, de aki igaz és feddhetetlen, az képes meghallani.
2. Az életben maradás attól függ, hogy engedelmeskedem-e annak a parancsnak, ami mások számára esetleg bolondság, de mivel Isten mondja, ez a megtartatás záloga.
3. Isten a büntől elromlott világ számára ugyan pusztulást hoz, de azokat, akik Benne bíznak, átmenti az életbe.

Ámen

ANYÁK NAPJA

HONNAN ERED?

Az anyák megünneplésének története az ókori Görögországba nyúlik vissza. Akkoriban tavaszi ünnepeket tartottak Rheának az istenek anyjának, és vele együtt az édesanyák tiszteletére. A történelem során később is voltak olyan ünnepek, amikor az anyákat is köszöntötték.

Angliában az 1600-as években, a keresztényiség elterjedésével, az ünnep vallási színezetet is kapott. Akkoriban a húsvétot követő negyedik vasárnapon, az anyák vasárnapján tartották az édesanyák ünnepét. A családjuktól messze dolgozó szolgálok szabadnapot kaptak, hogy hazamehessenek, és a napot édesanyjukkal tölthessék. Az Egyesült Államokban először 1872-ben ünnepelték meg Bostonban az anyák napját.

1907-ben a philadelphiai Anna M. Jarvis próbálta az anyák napját nemzeti ünneppé nyilváníttatni. Az ünnepet május második vasárnapjára tűzte ki, elhunyt édesanyja emlékére. 1914-ben Woodrow Wilson amerikai elnök a napot hivatalos ünneppé nyilvánította.

Ezután az anyák napja „átlépte a határokat”: az emberek ünnepelni kezdték Mexikóban, Kanadában, Dél-Amerikában, Kínában, Japánban, Afrikában és persze Európában is. A kontinensen az első világháború után terjedt el, nem meglepő módon, bevezetését a virágkereskedők erőteljesen szorgalmazták. A hagyományt Magyarországon a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt honosította meg. Az első megemlékezést 1925-ben szer-

vezték.

Napjainkban világszerte megemlékeznek az anyákról, ám különböző időpontban: Dániában, Finnországban, Olaszországban, Törökországban, Ausztráliában, Belgiumban, Japánban és az USA-ban május második, míg Magyarországon, Portugáliában, Spanyolországban és Dél-Amerikában május első vasárnapján.

Számos közel-keleti országban május 10-én ünneplik az anyákat, Franciaországban és Svédországban pedig május utolsó vasárnapján. Kilóg a sorból Norvégia, ahol februárban, Argentína, ahol októberben, vagy Thaiföld, ahol augusztusban ünneplik.

(hu.wikipedia.hu, www.geographic.hu)



MAI TÖRTÉNET

Egy nőtől – miközben jogosítványát újíttotta meg egy önkormányzati hivatalban – egy adatfelvevő hölgy megkérdezte, hogy mi a jelenlegi foglalkozása. A megkérdezett egy ideig tétovázott. Bizonytalan volt, hová is sorolja magát.

„*Arra gondolok,*” magyarázta az adatgyeztető, „*hogy van-e munkája, vagy csak...?*”

„*Természetesen van munkám!*” csattant fel a nő. „*Anya vagyok.*”

„*Nincs 'anya' kategóriánk foglalkozásként. A 'háztartásbeli' fedi le ezt.*”

mondta az adatfelvevő segítőkészen. Már el is felejtettem ezt a történetet, mígnem egyik nap ugyanilyen helyzetben találtam magam a városházán. A hivatalnok nyilvánvalóan egy karrierista nő volt. Magabiztosan, hatékonyan dolgozott, olyan jól csengő címet viselt, mint például „Hivatali kikérdező” vagy „Városi adatfelvevő”.

„Mi a foglalkozása?” kérdezte. Mi késztetett arra, hogy ezt mondjam? Nem tudom. A szavak egyszerűen kibuggyan- tak belőlem.

„Gyermekfejlődési és emberi kapcsolatok területén dolgozom társkutatóként.”

A hivatalnok abbahagyta pillanatnyi munkáját, golyóstolla megállt a levegőben. Felnézett, mint aki rosszul hal- lott. Megismételtem a titulust lassan, kihangsúlyozva a leglényegesebb sza- vakat. Aztán csodálkozva láttam, hogy ezt mind leírta nagy fekete betűkkel a hivatalos kérdőívre.

„Megkérdezhetem,” mondta a nő érdeklődve, „*egész pontosan mit csinál ezen a területen?*”

Hűvösen, az izgalom legkisebb jele nélkül a hangomban, szinte kívülről hallot- tam, amint így válaszolok:

„*Folyamatos kutatási programban vesznek részt (melyik anya nem) laborató- riumban és terepen is (normálisan azt mondtam volna kint és bent). Dolgozom a Felettesemnek (elsőként az Úrnak, aztán egész családomnak), és van már négy kreditem is (mindegyik lány). Természetesen a munkámhoz tartozó tevé- kenység igényli a legtöbb figyelmet az ember-szakmákban (melyik anya tagad-*

ja?) és gyakran dolgozom 14 órát 1 nap (inkább 24-et). Ebben a munkában jóval több a kihívás, mint más, “átlagos” fog- lalkozásoknál. A jutalom inkább a meg- elégedettség, mint pusztán a pénz.”

Érzékelhetően folyamatosan nőtt az el- ismerés a hivatalnok hangjában, amint kitöltötte a nyomtatványt. Felállt és sze- mélyesen kísért az ajtóig.

Miközben hazafelé vezettem, fényes új karrierem lebegett a szemem előtt. Ott- hon 13, 7 és 3 éves labor-asszisztenseim üdvözöltek. Az emeletről hallottam új (6 hónapos) kísérleti modellünket gyer- mekfejlesztési programunkból, amint új hangmintáit próbálgatja.

Úgy éreztem, ütést mértem a bürokráci- ára. Hivatalos feljegyzés készült rólam egy, az emberek számára elfogadhatóbb foglalkozásról. „*Egy újabb anya*”, vagy „*Anyaság*” már nem hangzik elég jól. Micsoda pompás pálya! Különösen, ha van egy titulus is az ajtón.

Netán ez teszi a nagymamákat „haladó” kutatási munkatárssá a gyermekfejlesz- tési és emberi kapcsolatok területén, a dédnagymamákat pedig a haladó kutatói munkatársak ellenőreivé? Szerin- tem igen! Még azt is gondolom, hogy a nagynénik kutatási munkatárs asszisz- tenssé léphetnének elő!

Kérlek, tudasd ezt a jó hírt a többi anyával, nagymamával, nagynénivel vagy más barátoddal, akiket csak ismersz.



Legyen kevesebb gond és több áldás házadon, és kizárólag a boldogság lépjen be ajtódon!

GYÜLEKEZETI ALKALMAK:



Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten, a kápolnában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(korus@refnet.cz)



A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL:

– Április 27-én gyülekezetünk vendége volt **Ft.**

Erdélyi Géza, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöke. Az ez alkalomból vele készített riportot az *Üzenet* következő számaiban közöljük.

Látogatásakor a Püspök úr egy levelet is eljuttatott a gyülekezet vezetőségének, melyben összefoglalta a gyülekezet jelenlegi állapotát, és 3 pontban felvázolta a gyülekezet lehetőségeit. A presbitérium még a Zsinat májusi ülése előtt el szeretné juttatni válaszlevelét a püspöki irodának. Jelenleg a legégetőbb probléma segédlelkészünk szállásának megoldása. Hordozzuk imáinkban presbitériumunk és a Zsinat munkáját!

ÖRÖMHÍR

– Tegnap, május 3-án a kassai református templomban került sor **Kohúth Judit** és **Tóth Péter** testvéreink házasságkötésére. Kérjük Isten áldását közös életükre!

VERS ANYÁK NAPJÁRA

József Attila
Mama

Már egy hete csak a mamára gondolkodom mindig, meg-megállva.
Nyikorgó kosárral ölében,
ment a padlásra, ment serényen.

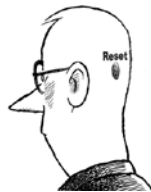
Én még őszinte ember voltam,
ordítottam, toporzékoltam.
Hagyja a dagadt ruhát másra.
Engem vigyen föl a padlásra.

Csak ment és teregetett némán,
nem szidott, nem is nézett énrám
s a ruhák fényesen, suhogva,
keringtek, szálltak a magosba.

Nem nyafognék, de most már késő,
most látom, milyen óriás ő -
szürke haja lebben az égen,
kékítőt old az ég vizében.

GONDOLAT

„Az anyákban beépített aggodalom – generátor működik – és hiányzik róla a kikapcsológomb.”



ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Simon János & Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz